ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ο Ζώρζ δὲν συλλογιζότανε τόσο τὸ ἔγκλημα στὸ ὁποῖο ἔλαβε μέρος σχεδὸν χωρὶς νὰ θέλη, ὅσο τὴν καταρραμένη ἀμοιότητα ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς γρηᾶς ποὺ σκότωσε καὶ τῆς μητέρας του, μιᾶς καλῆς καὶ θεοφοβούμενης νοικοκυρᾶς, ποὺ τὸν ἀνάθρεψε μὲ μεγάλες φροντίδες, φιλοδοξώντας νὰ τὸν κάνη καλὸ καὶ τίμιο ἄνθρωπο.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Ζώρζ ἦταν καλὸ καὶ τίμιο παλληκάρι.

Ὅταν ὅμως ἕνας φοιτητὴς βρεθῆ μόνος του στὸ Παρίσι, καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ πειθαρχήση τὰ νεῦρα του καὶ νὰ περάση μιὰ ζωὴ ἀνάλογη μὲ τὰ οἰκονομικά μέσα του, τότε παίρνει εὔκολα τὸν κατήφορο. Καὶ ἂν, πάλι, δὲν ἔχει κανένα φίλο νὰ τὸν σταματήση ἐγκαίρως στὸν κατήφορο, φτάνει πολὺ σύντομα ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε ὁ Ζώρζ.

Μιὰ μέρα, σ' ἕνα μπάρ, ὁ Ζώρζ γνωρίστηκε μὲ τρεῖς ὀχροὺς καὶ κακοντυμένους νέους, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Καὶ ὅταν ὁ Ζώρζ τοὺς εἶπε ὅτι βρισκότανε σ' ἔλλειψη οἰκονομικῆ κατάστασι, ἐκεῖνοι φάνηκαν πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι. Καὶ τὸν προσκάλεσαν νὰ πάη νὰ τοὺς δῆ καὶ τὸ ἄλλο βράδυ, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μαζὺ γιὰ μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ τοὺς ἄφινε ἀρκετὰ χρήματα...

Ὁ Ζώρζ πῆγε στὸ ραντεβού. Καὶ οἱ τρεῖς ὀχροὶ καὶ κακοντυμένοι νέοι τοῦ ἐξήγησαν μὲ μασσημένα λόγια περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Σ' ἕνα ἀπόκεντρο δρόμο καὶ σ' ἕνα ἔρημο σχεδὸν σπίτι ἔμενε μιὰ γρηά, μονάχη της. Τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της βρισκότανε ἑνάμισυ περίπου μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο... Καὶ ἡ γρηὰ αὐτὴ εἶχε ἕνα γερὸ κομπόδεμα...

Ὁ Ζώρζ μπῆκε ἀμέσως στὸ νόημα. Καὶ, γιὰ νὰ δείξη στοὺς καινούργιους φίλους του πὼς τὸ ἔλεγε ἡ καρδιά του, πὼς ἦταν ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ τοῦ ἔδειχναν, τοὺς εἶπε ὅτι ἀνελάβανε αὐτὸς νὰ μπῆ πρῶτος στὸ δωμάτιο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ φυλάγανε ἀπ' ἔξω....

...Μὰ ὅταν ὁ Ζώρζ ἀντίκρισε τὴ γρηά, στὴν κάμαρά της, παρέλυσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Ἡ γρηὰ ἐκείνη ἔμοιαζε καταπληκτικὰ τῆς μητέρας του, ἂν καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἔβλεπε ἕνα ἄγνωστο στὸ δωμάτιό της τῆς εἶχε παραμορφώσει τὰ χαρακτηριστικά. Εἶχε τὰ ἴδια γαλανὰ μάτια, τὸ ἴδιο στόμα, τὸ ἴδιο καθαρὸ μέτωπο.... Τότε μονάχα ὁ Ζώρζ ἀντελήφθη ὅτι πήγαινε νὰ κάνη μιὰ κακὴ πρᾶξι. Θυμήθηκε τὴ μητέρα του ὅταν τὸν ἔβαζε, ἄλλοτε, κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆ, νὰ κάνη τὴν προσευχή του. Καὶ στ' αὐτιά του ἀντήχησαν τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, ἐνῶ τὸν ἀποχαιρετοῦσε μὲ δακρισμένα μάτια:

—Ὅταν θὰ πᾶς στὸ Παρίσι, παιδί μου, καὶ θὰ βρεθῆς μόνος ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τὴ μητέρα σου, νὰ μὴ ξεχνᾶς ὅτι οἱ κακοὶ φίλοι μποροῦν νὰ καταστρέψουν τοὺς νέους!....

Ὁ Ζώρζ ἑτοιμαζότανε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ δωμάτιο, νὰ πηδήση ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ τρέξη νὰ κρυφτῆ στὸ σπίτι του, ἀδιαφορῶντας τί θὰ ἔλεγαν γι' αὐτὸν οἱ σύντροφοί του. Μὰ ἡ γρηὰ ἄρχισε κείνη τὴ στιγμὴ νὰ φωνάζη:

—Κλέφτης! Κλέφτης!....

Ὁ φοιτητὴς ἔννοιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε πόρισβο βημάτων ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὥρμησε λοιπὸν πάνω στὴ γρηά, γιὰ νὰ τῆς κλείση τὸ στόμα. Ἐκείνη κρατοῦσε σφιχτὰ μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ στῆθος της. Ὁ Ζώρζ κατάλαβε, ἀπὸ ἕνα σπάγγο ποὺ εἶδε κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό της, ὅτι ἡ γρηὰ θὰ εἶχε στὸν κόρφο της τὸ κομπόδεμά της... Κι' ἂν κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη, καλῶντας βοήθεια, ὁ Ζώρζ, τρελλὸς ἀπὸ φόβο, ἄρπαξε ἕνα μαχαῖρι ποὺ βρέθηκε σ' ἕνα τραπέζι, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ βυθίζη μὲ λύσσα στὶς σάρκες της, κλείνοντας τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴν ἀντικρίζη τὸ πρόσωπό της, ποὺ τοῦ θύμιζε τόσο τὴ μητέρα του...

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε τὴ γρηὰ ξαπλωμένη στὸ πάτωμα. Ἕνα σακκουλάκι, περασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό της ἀπὸ ἕνα σπάγγο καὶ χωμένο ὥς τότε στὸν κόρφο της, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν κρυφῶνα του καὶ κρεμόταν πάνω στὴν μπλούζα της. Πιαν' ὅλη τὴν ταραχή του, ὁ Ζώρζ θυμήθηκε ὅτι ἐκεῖ μέσα θὰ φύλαγε ἡ γρηὰ τὰ χρήματά της. Τράβηξε λοιπὸν μὲ δύναμι τὸ σακκουλάκι, σπάζοντας τὸ σπάγγο, ὕστερα ἄρπαξε ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἕνα μαξιλάρι, τύρριξε πάνω σὲ ἡ γρηά, σὰν νἄθελε νὰ κρύψη τὸ φριχτὸ θέαμα, καὶ πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο σὰν τρελλός....

* * *

Ὁ Ζώρζ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα του καθισμένος, στὸ φτωχικὸ φοιτητικὸ δωμάτιό του, μπρὸς στὸ γραφεῖο του, στὸ ὁποῖο ἦσαν ἀραδιασμένα μερικὰ ἑκατοσπάρικα — τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὸ κομπόδεμα τῆς γρηᾶς. Μὰ δὲν συλλογιζότανε οὔτε τὰ χρήματα, οὔτε καὶ τὸ θῦμα του. Ὁ νοῦς του ἦταν διαρκῶς γυρισμένος στὴ μητέρα του. Δυνατὲς ἀνατριχίλες περνοῦσανε ἀπὸ τὸ σῶμα του. Δοκίμαζε ἐνταπικὰ τὴν ὀδυνηρὴ ἐντύπωσι ὅτι ἔσφαξε τὴ μητέρα του...

Ἔρριξε πάνω στὴ γρηὰ ἕνα μαξιλάρι καὶ πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο...

Ὅταν ἡ σπιτονοικοκυρά του ἄνοιξε μόνη της τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωί, βρῆκε τὸ Ζώρζ καθισμένο ἀκόμα μπρὸς στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια του. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἔρριξε μιὰ παραξενεμένη ματιὰ στὸ στρωμμένο ἀκόμα κρεββάτι, κούνησε τὸ κεφάλι της, κι' ἔδωσε στὸ Ζώρζ ἕνα τηλεγράφημα.

—Τώρα δὰ τὸ ἔφεραν, τοῦ εἶπε... Νὰ μὲ συχωρεῖτε, κύριε Ζώρζ —συνεπλήρωσε μὲ διστακτικὴ φωνὴ—μὰ δὲν κάνετε καλὰ νὰ ξενυχτᾶτε... Εἶστε πολὺ νέος ἀκόμα καί...

Μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι της. Ὁ Ζώρζ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνοίξει στὸ μεταξὺ μὲ μηχανικὲς κινήσεις τὸ τηλεγράφημα, ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ μόλις τὸ διάβασε, μιὰ κραυγὴ ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, καὶ ὕστερα στάθηκε ἀκίνητος, μαρμαρωμένος, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰν νὰ ἔβλεπε μπροστά του ἕνα τρομακτικὸ φάντασμα....

—Χριστὸς καὶ Παναγία! φώναξε ἡ σπιτονοικοκυρά. Τί σᾶς συμβαίνει, κύριε Ζώρζ;... Κανένα δυσάρεστο νέο;....

Ὁ Ζώρζ δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἔσκυψε καὶ πῆρε τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ χάμω, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ φοιτητοῦ. Τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο ἔλεγε:

«Μητέρα ἀπέθανε τὴν νύκτα. Ἐλθὲ τάχιστα.—Ὁ πατέρας σου»

. . . . . .

Ὁ πατέρας του, ἡ ἀδελφή του, ὁ μικρότερος ἀδελφός του καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς του, ἀπέδοσαν τὴ συντριβὴ καὶ τὴν κατάντοισι τοῦ Ζώρζ—ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει τὸ ἴδιο βράδυ μὲ τὸ τραῖνο στὸ πατρικό του σπίτι — στὴ λύπη του γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ τί γινότανε στὴν ψυχή του. Ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα τῆς δολοφονημένης γρηᾶς μὲ τὴ μητέρα του καὶ ὁ ἰσχυρὸς νευρικὸς κλονισμὸς ποὺ δοκίμασε ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις, εἶχαν θολώσει τὸ λογικὸ τοῦ φοιτητοῦ. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ βγάλη ἀπὸ τὸ νοῦ τὴν ἰδέα ὅτι τὴν ἴδια ὥρα ποὺ βύθιζε τὸ μαχαῖρι στὸ σῶμα τῆς γρηᾶς, σκότωνε συγχρόνως καὶ τὴ μητέρα του!.... Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ μπῆ στὸ νεκρικὸ δωμάτιο καὶ νὰ φιλήση γιὰ τελευταία φορὰ τὴ μητέρα του. Τοῦ φαινότανε πὼς ἡ νεκρὴ θὰ σήκωνε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ μῶβ μεταξωτὸ μαξιλάρι γιὰ νὰ τοῦ πῆ μὲ θλιμμένη φωνή:

—Γιατί τὸκανες αὐτό, παιδί μου!....

Καὶ ὁ Ζώρζ ἔμενε κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, σφίγγοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια, ἀποφεύγοντας ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν πατέρα του.... Πέρασε καὶ δεύτερη νύχτα ἀγρυπνίας καὶ ἀγωνίας στὴν κάμαρα στὴν ὁποία εἶχε μεγαλώσει, μὲ τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς μητέρας του. Ξαναθυμήθηκε καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες τῆς παιδικῆς του ζωῆς... Καὶ μόνο τὴ γρηὰ ποὺ σκότωσε δὲν συλλογίστηκε. Γι' αὐτόν, ἡ γρηὰ δὲν ὑπῆρχε... Ἡ δολοφονημένη ἦταν ἡ ἴδια ἡ μητέρα του, τὴν ὁποία εἶχε μαχαρώσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια!... Ἡ ἁγία ἐκείνη γυναῖκα, ἡ μάνα του, δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή, ὅπως πίστευαν ὅλοι! Τὴν εἶχε θανατόσει τὸ ἴδιο τὸ παιδί της!....

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἔγινε ἡ κηδεία... Ὁ Ζώρζ ἀκολούθησε τὴν ἐκφορὰ ὥς τὸ κοιμητήριο τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως...

Ὅσο περνοῦσανε ἡ στιγμές, ἡ ταραχὴ τοῦ Ζώρζ μεγάλωνε. Ἄγγιζε τὰ ὅρια τῆς τρέλλας. Καὶ ὅταν, τέλος, ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ κατεβάσουν τὸ φέρετρο στὸ λάκκο, ὁ Ζώρζ ἔννοιωσε κάτι σὰν κῦμα νὰ φουσκώνη στὸ στῆθος του...

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο:

—Ἥσυχον! ἤμαρτον! οὐρλιασε. Ἐγὼ σκότωσα τὴ μητέρα μου γιὰ νὰ τὴν κλέψω!.... Τῆς ἐτρύπησα τὸ σῶμα μ' ἕνα μαχαῖρι!... Κι' ἔρριξα πάνω στὸ πτῶμα της ἕνα μαξιλάρι!... Εἶμαι φονηᾶς!... Πιάστε με!

Ὅλοι νομίσανε στὴν ἀρχὴ ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ Ζώρζ εἶχε σαλέψει ἀπὸ τὴ λύπη.

Μεταξύ, ὅμως, τῶν παριστομένων ἦταν καὶ ὁ ἀστυνόμος τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος εἶχε διαβάσει στὰ παρισινὰ φύλλα λεπτομέρειες γιὰ τὸ φόνο τῆς γρηᾶς. Μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Πλησίασε τὸ Ζώρζ, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια, τὸν κύτταξε κατάματα, καὶ τὸν ρώτησε:

—Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ἐσὺ σκότωσες τὴ γρηὰ γιὰ νὰ τῆς πάρης τὸ κομπόδεμα, ποὺ εἶχε περασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό της;

—Ναί! ψιθύρισε ὁ Ζώρζ, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ φέρετρο, ποὺ τὸ κατέβαζαν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸν τάφο...

Καὶ παραδόθηκε στὸν ἀστυνόμο, χωρὶς ἀντίστασι.